

DISSERTATIO ACADEMICA
COGITATIONES
DE
PRIMIS ORIGINIBUS
ARTIS MUSICÆ
EXHIBENS,

Quam,
VENIA AMPLISS. FAC. PHILOS.
IN REG. ACAD. ABOENSI,
Publico examini modeste offerunt

JOACH. ADOLPHUS CLEVE,

Ph. Mag.

&

GUSTAVUS NICOLAUS MOLIN,

Stip. Reg. Tavastensis.

In Audit. Majori die XIII Jun. A. MDCCC.

horis ante merid. solitis.

ABOÆ, typis FRENCKELLIANIS.

IN SACRAM REGIAM MAJESTATEM

MAGNE FIDEI VIRO

REVERENDISSIMO DOMINO

ZACHARIÆ CYGNÆO,

SACRO-SANCTÆ THEOLOGIÆ DOCTORI,

DIOECESEOS BORGŒNSIS EPISCOPO,

GYMNASII SCHOLARUMQUE EPHORO,

PATRONO ATQUE TUTORI,

Summa animi veneratione colendo.

*In leve pietatis nunquam intermorituræ pignus, hæc
pagellas sacratas voluerunt debuerunt.*

REVERENDISSIMI NOMINIS SUI

cultores devotissimi

J. A. CLEVE & G. N. MOLIN,

COGITATIONES
DE
PRIMIS ORIGINIBUS ARTIS
MUSICÆ.

§. 1.

Elegantiores inter artes haud infimum obtinere locum *Musificam*, sive artem sonos, modo ad aures delectandas apto nectendi, (a) quippe quæ adeo miram in animos hominum exercet vim, ut divino consilio hanc generi humano concessam esse dicas, quicumque vel aliquantulum liquidam, quam hominibus parat, voluptatem delibaverit, affirmare profecto non

A du-

(a) ROUSSEAU *Dictionnaire de Musique*, Tom. 2, pag. 41, (Basle 1793). *Musique*. Art de combiner les sons d'une manière agréable à l'oreille. Cet art devient une science & même très profonde, quand on veut trouver les principes de ces combinaisons & les raisons des affections qu'elles nous cause. Aristide Quintilien définit la *Musique*, l'art du beau & de la decence dans les voix & dans les mouvemens. Il n'est pas étonnant, qu'avec des définitions si vagues & si générales les anciens aient donné une étendue prodigieuse à l'art qu'ils définissoient ainsi. On suppose communément que le mot de *Musique* vient de *Musa*, parce qu'on croit que les Muses ont inventé cet art; mais Kircher d'après Diodore, fait venir ce nom d'un mot Egyptien, prétendant que c'est en Egypte que la *Musique* a commencé à se rétablir. —

▲ Musarum nomine appellata μουσική, cujus vis & significatus uni tandem arte adhæsit, cum ab initio cantum & poeticon omnino declareret, postea vero omnia ea, quæ carmine prodi solebant, ipsamque adeo philosophiam omninoque litteras, imprimis quæ ad humanitatem animos emolliunt, HEYNI *Opusc. Acad.* Vol. II, p. 311, (Gott. 1787.)

dubitabit. Etenim ad animos non solum valet delectandos, pariterque curas, quas ludicra phantasia fingit vanas quietisque turbatrices, ex animo depellendas atque dissipandas; sed etiam honestos piosque in mente excitans sensus virtutem fovet & auget, arcto homines jungit vinculo, animosque intrepidus, ac in magnis rebus gerendis fortes reddit. Unde eam & in religionis ministerium summo cum fructu adhiberi, & bellicos labores molestiasque mirum in modum levare (b), denique eos maxime, qui hujus artis sensum habent, eximia sua suavitate vehementer afficere videmus. Itaque non mirum, si gentes antiquæ, in primis Græci illi omnium fere artium periti, hanc quoque in tanto habuerint honore, ut ingenuus quisque in illa institueretur, tantique æstimaret, ut hac mutata, disciplinam etiam reipublicæ mutatam putarent. (c)

Ad fastigium autem, quod apud Græcos quondam ceterasque antiquitatis gentes cultiores, & recentiori quoque ævo attigit hoc flexanimæ eloquentiæ genus, non statim unoque momento pervenisse; verum per plurima sæcula, sensim lentisque pasibus a prima sua rudi simplicitate promotum & excultum esse, longa non eget demonstratione. Eadem enim fuit fors *Musices* ac ceterarum artium litterarumque, ut videlicet, favente natura, in animo humano condita facultas initio leviter sensimque suam exserere vim cœperit, deinde pedetentim usu & exercitatione accreverit, & tandem, ingenii ope humani in causas & rationes rerum inquirentis, in disciplinam fuerit redacta. Nam genus humanum cum in multis aliis tum in hoc præsertim a ceteris differre animalibus videtur, quod hæc suis quæque dotibus ad vitam sustentandam, defendendam delectandamque sufficientibus ornata nascantur, atque natura satis edocta fere nullis egeant studiis & artibus,

(b) DICTIONNAIRE ENCYCLOPEDIQUE T. X. pag. 905. (Neuchâtel. 1765.)

(c) Vid. PLUTARCHUS *De Musica Opp.* Vol. X. p. 678. (ed. Reiske),

tibus, legibusque naturæ obedientia, parum ultra limites ab hac larga matre præscriptas progredi valeant; homines autem nudi & indigentes in lucem editi, omnibus natura destituantur artibus; verum tamen facultas eas inveniendi & vis semper nitendi in aliora, quæ, per plurimas licet ætates, ad fastigium tandem perfectionis, hic rapidius illic tardius perveniant, a benefico illis concessa sit numine.

Artis quoque Musicæ in natura humana condita esse semina, ex quibus sensim enata sit, extra dubitationis aleam positum est. Cujus in originem pro modulo virium inquirere conati, Te B. L. ut de iis, quæ juveniles valeant vires, mitius ferre velis judicium, enixe rogamus.

§. 2.

Omnes artes, quarum aliæ ad necessitatem aliæ ad commoditatem ac jucunditatem vitæ humanæ conferunt, ex sua quæque radice (ut ita dicam) naturalis cujusdam mentisque humanæ congenitæ facultatis originem ducunt. Atqui quemadmodum membra fœtus in utero absconditi informia sunt atque inertia; sic quoque rudis & a naturæ manu nuper procreati hominis animi facultates nondum excultæ, omni destitutæ vi latent, donec sensim fatis adspirantibus semet explicare valeant. Quæ tamen vitæ sustentandæ interviunt, citius se exerunt; quandoquidem natura fidelis & alma liberorum conservatrix suorum, omnes mentis humanæ excitat vires, quibus artes necessitatibus vitæ sublevandis malisque propellendis aptæ inveniantur. Solam autem delectationem quæ parant animi vires, de iis hoc idem non valere videtur. Cum enim minori urgeantur necessitate, tempore & rebus faventibus demum sese explicant. Quamdiu homines pauci necdum societate conjuncti erant; tamdiu aut in victu comparando aut tempestatum iniquitate sustinenda, aut denique impetu ferarum comprimendo, omnem curam vitamque consumebant. Quam

ob rem de artibus ad delectationem pertinentibus in hac humani generis infantia parum cogitatum esse, verisimillimum est. Cum vix ullo, nili quod vi cæcæ & quasi ferinæ libidinis inter utrumque sexum intercedit, vinculo conjuncti essent; gestus corporis & externa signa naturalesque temere editi clamores, ad sensa sua cum aliis communicanda, in hoc primorum hominum vivendi modo satis suffecerant. (d). Unde efficitur, nullas artes, ad vitam vel commodiorem vel jucundiorem reddendam, cum homines adeo separati vitam degerent, fuisse inventas. Crescente autem numero mortalium, & hominibus in societates se conferentibus, naturæ desideriis facilius pleniusque satisfieri cœpit. Sic demum ad dulces avium cantilenas, ad jucundum rivorum labentium murmur, ad flatum aurarum, & ad omnia quæ natura habet teneros excitantia sensus, faciles advertere aures animosque incipiebant. Cum totam audiret naturam sonantem, summa affectus admiratione & delectatione, non potuit non qualicunque modo eam imitari eique simul quasi concinere homo, omnium animantium ad imitandum propensissimus. Hinc nonnulli, haud sine omni verisimilitudine, huic imitationi naturæ originem suam musicen debere arbitrantur. Qua de re eleganter canit Lucretius (e):

At

(d) Dans les premiers temps, les hommes épars sur la face de la terre n'avoient de société que celle de la famille, de loix que celles de la nature, de langue que le geste & quelques sons inarticulés. Ils n'étoient liés par aucune idée de fraternité commune; & n'ayant aucun arbitre que la force, ils se croyoient ennemis les uns des autres. C'étoit leur foiblesse & leur ignorance, qui leur donnoient cette opinion. Ne connoissant rien, ils craignoient tout, ils attaquoient pour se défendre &c. *ROUSSEAU Essai sur l'origine des langues.* (Oeuvres Complètes, Tom. 16, pag. 210, Basse 1791.)

(e) *De Rerum naturæ*, Lib. V. p. 211. Lut. Par. 1744:

At liquidas avium voces imitauer ore
 Ante fuit multo, quam lævia carmina cantu
 Concelebrare homines possent, auresque juvare:
 Et Zephyri cava per calamorum sibilis primum
 Agrestes docuere cava inflare cicutas,
 Inde minutatim dulces didicere querelas,
 Tibia quas fundit digitis pulsata canentum,
 Avia per nemora, ac silvas saltusque reperta,
 Per loca Pastorum deserta, atque otia dia:
 Sic unum quidquid paulatim protrahit ætas
 In medium, ratioque in luminis eruit oras.

Cum autem neque turbidi affectuum clamores, ut ululatus, cachinnatio, minax irascentium murmur, neque soni ad exemplum avium temere editi, ipsi per se ullum efficiant cantum, nisi & modulatio & rhythmus & numerus accedant, quæ homini propria sunt; ex ipsa humana indole artis origo musicæ est repetenda.

§. 5.

Omnes animi commotiones, ut indignatio, tristitia, iracundia, lætitia, amor &c. suos quæque habent & sonos & gestus & motus, quibus, sæpe nobis invitis, se produnt. Sic qui ira est accensus, minaces edit clamores mutuo palati & linguæ contactu definitos. Amoris & benevolentiae vocem, quæ tenerius animum movet, lingua modulatur, & sic porro, (f). Ut vox, ita quoque gestus & motus animi affectuum
 A 5 diver-

(f) ROUSSEAU *Essai sur l'origine des langues*. (OEUVRES COMPLETTES, T. 16, pag. 237.) SULZER *Allgemeine Theorie der schönen Künste*, 3 Th. p. 422. (Leipz. 1793). Die Natur hat eine ganz unmittelbare Verbindung zwischen dem Gehör und dem Herzen gestiftet; jede Leidenschaft kündigt sich durch eigene Töne an, und eben diese Töne erwecken in dem Herzen dessen, der sie

diversitatem referre solent. Sic qui lætatur, naturæ sequens impetum, tripudiat & omni modo sensus suos externis signis, præsertim vivido corporis motu, exprimere studet. Dolens autem & tristis lentis fertur passibus, atque ex severitate gestuum vultusque mœsticia facile cognoscitur. Hic corporis motus sonum quoque modulatur, qui aut hilaris rapidusque, aut lentus & tristis, aut severus pro commotionis animi diversitate evadit. Quumque homines prius affectibus quam ratione duce locuti sint (g), atque præterea primorum oratio hominum adeo pauper fuerit atque jejuna, ut verbis satis distincte suam explicare mentem non possent, externis signis sonorumque in primis varietate, suum quisque secuti ingenium, sensa exprimere sua adnisi sunt. Qua temeraria vocis modulatione homines eo usque uti nobis videntur, donec quis ingenii acumine ceteris præstans certum quendam rhythmum & numerum cantui addendo, modumque hominum, quos inter vixerit, genio aptum excogitando, ceterorum adeo inierit gratiam, ut eum tanquam sapientissimum & quasi Deum imitari singuli studerent. Sic & *Pœtica* (h) & *Musica* quoddam existit genus, quo uti sunt homines cœvi eisdemque regiones habitantes. Cujusmodi cantus, ut ita dicam, gentiles apud plerasque gentes in primis barbaras hodieum reperiuntur, ad quorum

vernimt, die leidenschaftliche Empfindung, aus welcher sie entsanden sind.

(g) ROUSSEAU l. c. Les premières Histoires, les premières baranques, les premières loix furent en vers; la poésie fut trouvée avant la prose; cela devoit être, puisque les passions parlerent avant la raison. Il en fut de même de la Musique; il n'y eut point d'abord d'autre Musique que la melodie, ne d'autre mélodie que le son varié de la parole: les accens formoient le chant, les quantités formoient la mesure, & l'on parloit autant par les sons & par le rythme, que par les articulations & les voix.

(h) NEUE BIBLIOTH. der schönen Wissensth. und der freyen Künste, 2 B. 1 St. pag. 7.

quorum normam carmina cani solent (i) Tandem alius exsurgit ingenio emineus novum exhibens canendi modum antiquo præstantiorem, quod suis magis placeat & tritam jam atque vetustam illius laudem sibi vindicet. Qua demum ratione plures in mſicis exstitisse modos & varietates, probabilis est conjectura.

§. 4.

Ubi primum Mſicam tractare cœperint homines, pro certo statui nequit. At cum plurimi de hoc consentiant hiftoriarum scriptores, in ea circiter Asiæ superioris parte, quæ Babylonia olim vocabatur (k), homines primas intſuisse civitates, certaque primum habitare domicilia cœpiſſe, ac eodem ipſo a feritate ad quandam manſuetudinis cultusque ſpeciem fuiſſe progreſſos; his locis cum plurimas artes ſcientiasque, tum quoque *Muſicam* ſuos debere natales, ſuſpicari licet. Fertiles enim hæ regiones, rei pecuariæ, quæ muſicam, ob jucunditatem, quam paſtoribus omnium maxime in otio viventibus gignit, in primis ſavebant. Quandoquidem omnes fere artes apud Phœnices feliciter olim excultæ ſunt; muſicam eos penitus ignoraffe vix credibile eſt, quamvis de ſuis in re muſica progreſſibus nihil certi nobis conſtet. Ceteras Asiæ gentes, quarum antiquiſſima monimenta per Moſen ad noſtra uſque tempora pervenerunt, hujus artis non fuiſſe ignotas ex iis, quæ de Jubale canæ antiquitatis in re Muſica Magiſtro, & Labano Jacobi focero traduntur (l), colligi

(i) Apud Fennoſ, verbi cauſa, omnia carmina (*Rynde dicta*) uno modo canere in uſu eſt, in regionibus præſertim ſeptentrionalibus & ſuperioribus ubi hæ majorum conſuetudo adhuc viget.

(k) HÜBLER *Handbuch der allgemeinen Völkergesh. der alter zeiten, von Anfang der Staten, bis zum Ende der Römischen Republ.*, Freyb. 1798, p. I.

(l) GEN. IV: 21, XXXI: 27.

ligi potest. Quamvis Musicam in Ægypto tempore jam Osiridis, adeoque valde antiquitus, viguisse DIODORUS SICULUS perhibeat (m); attamen opinio Ægyptiorum, musicam non tantum inutilem esse, verum etiam perniciosam, utpote quæ animos hominum molles redderet atque effœminatos, moresque eatenus depravaret (n); atque naturalis eorum tarditas (o), sive in semel adoptatis retinendis pertinacia, quo minus insigniora apud eos caperet incrementa, impedivit. Quæ Asiam coluerunt minorem Græci, hujus ut etiam ceterarum artium litterarumque ante fuisse peritos, quam qui Græcam Europæam habitauerunt (q) vel nomina, quibus modi eorum (q) insigniti sunt, indicare videntur.

§. 5.

Certum canendi genus edocti homines, quo numeros distinctius exprimere possent, instrumenta quæcumque sonora pulsando, inflando, variisque modis tractando cantui adaptare & adjungere incipiebant. Utrum autem ea instrumentorum genera, quæ flantur, an quæ modo qualicunque pulsantur, vetu-

(m) Lib. I. pag. 20. (ed. Wessél.)

(n) GOGUET *De l'origine des Loix, des Arts & des Sciences*, Tom. II. Liv. VI. Ch. II.

(o) HÜBLER l. c. I. B. pag. 68. Sie (die Ægypter) waren andächtig-schwermerische, außerordentlich ernsthafte Leute, feinde von Singen und Tanzen, fleißig, gutmüthig, in sich selbst und ihre erfindungen verliert; ein Volk, das früh anfieng sich zu verfeinen, aber mitten auf dem wege stehen blieb, weil es andere Völker verachtete, deren kenntnisse es hätten weiter bringen können. Bey ihnen herrschten die Könige über das Volk, die Priester über die Könige, die Weiber über die Priester.

(p) GOGUET, Tom. V. L. II. Ch. III.

(q) *Dorins, Phrygius, Lydins, Jonius &c.*

vetustiora sint, inter auctores non convenit. Nonnulli ex quibus ROUSSEAU (r) est nominandus, *illa* (tibiam, fistulam, tubam, concham &c.) *bis* (lyra, cithara, tympano &c.) ætate esse superiora, autumant. PLUTARCHUS autem citharæ prius quam tiliarum modos institutos fuisse docet s); unde citharam paulo antiquiorem tibiis esse forte conjectari placeat. De cetero, cum quæ de musica gentium antiquarum traduntur, eam non tantum sono & voce, sed etiam verbis contineri arguant; organa, quæ canendo adhiberi possunt prima fuisse inventa, a veri similitudine non abhorret. In his nimirum rebus certi quidquam vix definiri posse, ex ipsa rei natura facile patet; quippe cum aliud hic aliud illic musici instrumenti genus, pro diversitate locorum ingeniorumque, repertum sit. Singula vero ita comparata fuisse, ut non nili unum ederent sonum, ferarum quarundam gentium, de quibus itineraria perhibent (t),

B

ex-

(r) Il est très vraisemblable aussi que la Musique vocale à été trouvée avant l'instrumentale, si même il y a jamais eu parmi les anciens une *Musique* vraiment instrumentale; c'est à dire, faite uniquement pour les instrumens. Non seulement les hommes, avant d'avoir trouvé aucun instrument, ont dû faire des observations sur les différens sons de leur voix; mais ils ont dû apprendre de bonne heure, par le concert naturel des oiseaux, à modifier leur voix & leur gosier d'une manière agréable & mélodieuse. Après cela, les instrumens à vents ont dû être les premiers inventés. *Dictionnaire de Musique*, sub MUSIQUE. Cfr SPANHEMII *Observationes in Callimachum*, pag. 293.

(s) PLUTARCHUS *De Musica Opp.* Vol. X, pag. 653.

(t) COOKS *tredje Resa*, pag. 270. Deras (Sandwichs-Öboernes) nöjen och tidsfördrif äro af åtskillig art. Man såg väl inga dansar, såsom på Vänliga och Samfunds-Öarne; men sången, jämte händernas rörelse, hade någon likhet med den, som redan blifvit sedd på andre besökte orter i detta haf. Man träffade icke heller hos dessa Öboer några Blås-Instrumenter. Deremot beledsagade de sina sånger med tvänne andra uppfinningar, som knapt förtjena namn af

exemplis, confirmata videtur conjectura. Sic (conjecturis indulgere si liceat) nervus, quo arcus intenditur stridens, inventioni Lyræ ansam præbebat. Quem scilicet agitatam, aut gravem aut acutum, pro diverso quo intentus esset modo, sonum edere cum animadverterent homines; primum paucos deinde plures inter duos arcus conjunctos composuerunt nervos, ex quibus sonos auribus jucundos harmoniamque plectendo elicerent. Ad sibilum arundinis a vento agitatæ attendentes, ipsi sonum flando expromere tentarunt, quo conamine ex voto succedente, eos aliquamdiu uno calamo sibilasse, donec tandem aliquis plures colligare arundines ingeniose satageret, autumare non dubitamus. Sic crescente paulatim luce plura inventa sunt & perfecta instrumenta musica, quorum variis generibus antiquitas abundavit. Quæ paucis præ nostra institui ratione commemorare juvat.

§. 6.

Instrumenta apud veteres olim usitatissima eademque præcipua fuerunt *Lyra*, *Fistula* & *Tibia*. Vetustissima quidem, cujus mentionem faciunt auctores, *lyra* aut *cithara*, tribus tantum instru-

musikaliske Instrumenter. Det ena är en slags skramla, bestående af et pumpskal, fästadt vid et ihåligt skaft, som prydes med röda fjädrar. Man lägger uti detta skal något som skramlar, och då man skakar denna anstalt, åstadkommes et ljud, som föga öfverträffar en vanlig barnskallra. Det andra består af et urgröpt träd, i skapnad af et fat, som lägges nedvändt på jorden. Musikanten trampar derpå med foten, under det han tillika i ena handen håller en käpp, på samma sätt som en Violin hålles hos oss, och i den andra en mindre käpp, med hvilken han nu forte, nu piano slår på den förnämnde käppen. Man tyckte at dessa slåta tillställningar likväl, då de åtföljdes af Kånets slänger, hade en behaglig verkan. Cfr pag. 300, 314.

instructa erat chordis (u), atque Asiatica vocata, quoniam in Asiae Urbe ad Tmolium reperta habebatur (v). Loco chordarum *lino* olim veteres usos fuisse, atque LINUM herosa, rejecto *lino*, chordas primum induxisse, eumque ideo ab Apolline interemptum ferunt (x). Postea *Lyra* quattuor chordis instructa (*τετραχορδης*) (y) inventa est, cujus varius quondam erat usus. Deinde quintam, post sextam, & tandem septimam addiderunt chordam; unde exstitit *Lyra* *επταχορδης*, qua ut perfecta diu usi sunt veteres (z). Denique numerus chordarum usque ad XVI (a), & quod excessit, paullatim crevit. Quod de *Lyra*, idem etiam, quantum ad chordas attinet, de ceteris *ερχορδοις* seu instrumentis musicis fidibus instructis, valet (b). *Lyra* porro vel *Cithara* canentes plectro interdum ad pulsandum utebantur; manu autem ac digitis quam plectro organi hoc genus *ερχορδον* pulsare majoris olim artis habitum est (c). Quod *fistulae* nomine insignitum est organon musicum, ex pluribus aut cera aut alio quocunque modo conjunctis arundinibus compositum erat. *Fistulam* autem *μονοχάλαμον* & hujus generis vetustissimam & Tibiis quoque antiquio-

B 2

quio-

(u) *Τετραχορδης* a PLUTARCHO appellata. Vid. *De Mus. Opp.* Tom. X. pag. 668.

(v) SPANHEMII *Observationes in CALLIMACH.* pag. 467.

(x) WESSELINGII *Annot. in DIOD. SIC.* pag. 20. cfr SPANHEMII l. c. pag. 466.

(y) ROUSSEAU *Dict. de Musique*, sub TETRACHORDE cfr. PLUTARCHUS *De Musica* T. X. pag. 675.

(z) Vid. SPANH. l. c. pag. 476.

(a) ROUSSEAU *Dict. de Mus.* sub NOTES.

(b) De quibus vid. ATHENÆUS Lib. IV. pag. 182. ed. CASSAUB. cfr SPANH. l. c. pag. 475.

(c) SPANH. l. c. pag. 470. cfr. DICTIONNAIRE ENCYCLOPEDIQUE sub LYRE.

quiores esse, dubio caret (d). *Fistula* pariter atque *tibia* sonos initio tenues & parum forte discrepantes fuisse, verosimile est, quamvis postea hæc ita comparata sit, ut gravius sonaret, ab Horatio inde tubæ æmula dicta, ceteroquin βαρυβασς cognomine insignita (e). Ex variis quidem rebus *Tibias* quondam fabricaverant, ut ex *arundinibus*, ex *ossibus animalium*, e *buxo*, e *loto*, & tandem ex *auro* & *oricbalco* (f). Unde forma etiam tibiaram diversa fuit, videlicet: *Tibia Recta* seu *longa* (αυλος) *obliqua* (πλάγιαυλος) atque *curva*, Phrygia seu Berecynthia etiam dicta (g). Instrumentorum in bellis usitatorum levem infra mentionem faciemus,

§. 7.

Quemadmodum artem musicam ab una gente aut viro inventam ad ceteras omnes gentes translatam & propagatam esse contendere, ipsa rei natura vetat; ita neque inventio instrumentorum unius est laus existimanda. Quam ob rem auctores de inventoribus hujus artis mirum in modum discrepant. Plures quidem a veteribus antiquissimi musici memorantur: quorum autem plurimi ficti sunt, & quæ de iis traduntur adeo fabulosa atque commentis commixta, non secus ac reliqua omnis ultimæ antiquitatis Historia, ut certi quid ex iis erui nequeat. Nempè quod musica & ob singularem suam ac divinam præstantiam & ob antiquitatem Deorum inventum olim haberetur; factum est, ut præcipua artis excolendæ instrumenta, Diis auctoribus continuo adscriberent. Ægyptii OSIRIDEM suum Lynam tribus chordis instructam, tria anni tempora imitatum invenisse prædicarunt (h). APOLLINI *Lyra*

(d) SPANH. l. c. pag. 293.

(e) HOR. *De arte poet.* v. 202 sqq. Cfr SPANH. l. c.

(f) SPANH. l. c. pag. 294.

(g) TEUCHERI *Annot.* in Bionis & Moschi *Idyllia* pag. 26, 72.

(h) DIODORUS SIC. Lib. I. pag. 20, ed. Weß.

ra vel *Cithara* inventum Græci magno tribuunt consensu; cujus rei nummi veterum, *ipsi* quondam sacrati, documento sunt (i). *Testudinis* (χελυος) auctorem esse MERCURIUM, eundemque *fistula* μονοκαλαμς; SILENUM autem πολυκαλαμς fingunt (k). *Tibiam Rectam* MINERVA, Apollinis tibiis canendi magistra; *Tibiam obliquam* BACCHUS vel PAN, invenisse fertur (l). Aliquando singula illa tria præcipua instrumentorum genera, *Citharam*, *Tibiam*, ac *Fistulam*, Apollini inventori attribuerunt veteres; ut ex eo apud Plutarchum loco, ubi Anticlem Istrum in ταῖς ἐπιφανείαις, tres *Gratias* hæc organa manu gestare in simulacro Apollinis in Delo, referre dicit (m), liquido patet. — Sed mittamus hæc veterum commenta, quibus magis ingenii acumen, quam rei veritatem demonstrarent, pedem ad ea, in quibus clarior nobis affulget Historiæ lux, jam promoturi.

Inter musicos a veteribus laudatos principatum tenet ORPHEUS, qui ante Trojanum bellam vixisse fertur. Cujus tanta erat ingenii vis & artis Musicæ peritia, ut Odryfos, Tracum populum, incolas patriæ suæ, montis Pangæi, homi-

B 3

nes

- (i) Quorum tres in SPANH. *Observ. in CALL.* pag. 476, unus *tribus*, aliter *quattuor*, tertius *septem* chordis instructam ferens Lyram, expressi sunt. Fidem huic rei quoque facit hic Homeri versus:

Εἴη μοι κιθάρης τε φίλη, καὶ καμπύλα τοῦξα

CARM. IN APOL. v. 131.

- (k) Ἑρμῆς τοι πρῶτιστ' αὐτὸν τεκτῆναί' αἰοῖδον

HOM. IN MERC. v. 25.

cfr. HORATII *Carminum* Lib. III. Ode XI.

- (l) De quibus Bion:

Ὡς εὗρεν πλανήαλον ὁ Παν, ὥς αὐλὸν Ἀθανᾶ

Ὡς χελὺν Ἑρμαίων, κιθάρην δ' ὡς αἶδ' Ἀπελλῶν.

Idyll. III. v. 7, 8.

- (m) Opp. Tom. X. pag. 665.

nes agrestes, latrociniis addictos atque inhospitales, sola cantus voluptate deliniret (ut fabula de eo ficta exponitur) (n). *Lyra* sive *Cithara* ejus septem chordis instructa, quam a Mercurio accepit, (h. e. ipse invenit), Orpheo a Bacchis dilcerpto in Apollinis templo a Lesbiiis dedicata fertur (o). Equidem non ignoramus, inter eruditos controversiam esse, an unquam vixerit Orpheus, an tantummodo unus aut tres, ut nonnulli existimant, an omnia, quæ illi tribuuntur, revera eum habeant auctorem; neque eam dirimere nostra permittit instituti ratio: Attamen celebratissimum apud antiquos nomen silentio non esse prætereundum arbitrati sumus. AMPHION Thebanus (p), Jovis & Anthiopæ filius (ut est apud Plutarchum), qui ante bellum Trojanum claruerit, adeo olim celebratus erat musicus, ut lapides eum canendo movisse fabula ferat. Quin etiam artis, qua pollebat, musicæ vi Thebas muro sepsisse narratur (q); quod alii de ejus sapientia explicant, qua cives collegerit & in officio continuerit, alii de eloquentia, qua civibus sparsim vitam degentibus suaserit, ut in unum coeuntes, civitatem mœnibus cingerent. Artem citharæ canendi eum excogitasse, auctor est Plutarchus (r). Alii *Lyram* septem chordis instructam a Mercurio accepisse ferunt (s). Varii præ-

(n) Qua de re Horatius:

Credibus & victu sædo deterruit Orpheus:
Dicitur ab hoc lenire tigres, rabidosque leones.

De Arte Poët. v. 392, 393.

cfr FABRICII *Bibl. Gr.* Vol. I. pag. 140. (ed. Harles).

(o) *Ibid.* pag. 174.

(p) FABRICII *Bibl. Gr.* Vol. I. pag. 6.

(q) Dicitur & Amphion, Thebanæ conditor arcis,
Saxa movere sono testucinis, & prece blanda
Ducere quo vellet.

HORATIUS De Ar. P. v. 394 sqq.

(r) De Musica Op. Tom. X. pag. 651.

(s) FABRICII *Bibl. Gr.* l. c.

præterea memorantur musici olim celebrati, quorum præcipui sunt: LINUS ex Eubœa (de quo supra § 6), ANTIES domo Boeotius; PHILAMMON DELPHUS; OLON Lycius; TAMYRIS Philammonis & Asinoræ sive Ægiopæ filius (t). Celeberrimus autem veterum musicorum fuit TERPANDER ex Methymnia vel ex Anthissa, Lesbius vel ex Arna, Cumave Boeotius, non Anthilocho tantum, sed etiam Thalete Cretensi antiquior (u); qui permulta in Musica invenerit nova, & insigniter ad artem præcipue citharædicam contulerit perficiendam. Enimvero non tantum *Lyram* septem chordis eum intruxisse (v), sed etiam nomos (x) citharædicos invenisse, atque certa quadam modulatione cecinisse sua & Homeri carmina fertur (y). Terpander, qui in arte præsertim cithara canendi inter omnes coævus excellebat, & ejus imitatores ita musicos suos modos instituerunt, ut hymno quodam venerarentur Deos, deinde statim ad Homeri, Orphæi vel aliorum carmina decantanda transirent (z). Plutarchus, quem hac in re testem habemus, modulationum nonnullas musicarum, quæ Terpandro attribuuntur auctori, Philammonem Delphum olim composuisse refert; quas igitur ille forte correxerit perfectioresque reddiderit (a). CEPIO Terpandri discipulus fuisse traditur, qui primus figuram citharæ (asiaticæ vocatæ, quia

Lesbii

(t) De quibus vid. FABRICII *Bibl. Gr.* PLUTARCHUS *De Musica* Opp. Tom. X, pag. 651.

(u) FABR. *Bibl. Gr.* Vol. I, p. 292. (v) Ibid, pag. 294.

(x) Tout chant déterminé, par des regles qu'il n'étoit pas permis d'enfreindre, portoit chez les Grecs le nom de *Nome*. ROUSSEAU *Dict. de Musique* sub NOME.

(y) PLUT. *De Mus.* Opp. Tom. X, pag. 653.

(z) FABRICII *Bibl. Gr.* Vol. I, pag. 294, cfr PLUT. *De Musica* Opp. T. X, pag. 656. (a) Ibid, pag. 655.

Lesbii Asiæ accolentes ea utebantur) perfecit (b). HYG-
 GNIS, Phryx, insignis est qui Phrygio modo primus tibiis
 cecinerit, variasque reperierit modulationes musicas & har-
 monias ad celebrandum Martem, Bacchum, Panæ & alios (c).
 Hic pater fuit MARSYÆ, qui iidem artem musicam edoctus
 erat (d). Duo præterea memorantur OLYMPI, quorum *alter*,
 qui Marsyæ fuerat discipulus, *rex*, sive hymnos, sive, ut
 alii malunt, musicos concentus, in Apollinem aliosque Deos
 composuisse, atque primus pulsationem fidium in Græciam in-
 tulisse fertur (e); *alter* Phrygius tibicen, illi junior, qui Mi-
 dæ tempore claruerit.

Quorum mentionem fecimus, cultores artis musicæ anti-
 quisimi, (plures ut taceamus) ii paucis contenti erant fidi-
 bus, ultra numerum septenarium non progressi. Postea au-
 tem arte magis exulta, numerus quoque chordarum crevit.

§. 2.

Pauca etiam de vetustissimo musices usu, quantum ipsa
 res & monumenta antiquitatis, hac de re differendi ansam præ-
 beant, memoranda sunt. Res vehementiorem excitantes sen-
 sum, animumque admiratione perfundentes & veneratione,
 quarum copia iis præsertim temporibus, quibus homines, non
 secus ac infantes, causis rerum investigandis adhucdum im-
 pares fuerunt, natura abundare visa fuit, antiquissimis vati-
 bus musicisve (qui iidem quondam fuerunt) præcipuam dede-
 runt

(b) Ibid. pag. 656. — Antea fortasse eadem fuerat citharæ ac lyrae
 figura, quoniam his nominibus ad idem designandum instrumenti ge-
 nus promiscue utuntur auctores.

(c) Vid. SPANH. Obs. in CALL. p. 296. cfr PLUT. T. X, pag. 657,

(d) PLUT. l. c.

(e) PLUT. l. c. p. 654. cfr FABRICII Bibl. Gr. Vol. I. p. 135.

runt canendi materiam. Atque cum quævis res magnæ admirabilesque visu, Diis proximis auctoribus, in hac generis humani infantia attribuerentur; inde factum est, ut & primi cantionum modi, & carmina vetustissima, ad laudes Deorum celebrandas composita essent. In conviviis igitur, quæ in honorem numinum præsertim instructa erant, musica præcipuo ipsis fuit oblectamento. Deinde insignia heroum facta, carminibus prædicata, canendo posteritati tradere instituebant; cui rationi extremæ antiquitatis Historiam omnem, quantulacunque est, acceptam debemus & referimus (f). Cujusmodi in memoriam rerum gestarum pacta carmina, vel apud maxime barbaras hodie reperiuntur gentes. Atqui non tantum rerum insignium hoc modo conservarunt memoriam, sed etiam doctrinas utiles canendo mentibus discentium instillare legesque animis infigere civium, moris quondam fuit. Sic poëtas antiquissimos, qui iidem erant philosophi, præcepta sua cantus ope aliis tradidisse, *Hesiodi*, ceterorumque probant exempla. *Lycurgus* ad animos Lacedæmoniorum componendos, legesque suas illis persuadendas, modulationibus lyricis a *Thaletæ* repertis usus fuisse fertur (g). Atque non modo antiquarum gentium, sed etiam omnium quotquot sunt, primas leges canendo promulgatas memoriæque inculcatas esse, haud improbabilis nobis videtur opinio (h). In bellis quoque varia antiquitus usitata erant instrumenta musica. Quorum antiquissima fuerunt: *Magnæ arundines, ligna perforata, cornua animalium, conchæ*, & quæ sunt reliqua hujus generis (i).

C

Tan-

(f) GOGUET *De l'origine des Loix, des Arts & des Sciences*, T. I, L. II, Ch. 6, cfr T. II, L. VI, Ch. I. cfr ROUSSEAU *Diâ. de Mus.*

(g) FABR. *Bibl. Gr.* Vol. I. p. 296.

(h) GOGUET T. I, L. I. Ch I. Art. I. [cfr ROUSSEAU *Diâ. de Mus.*

(i) Ibid. T. II, L. V. pag. 279, Paris 1759.

Tandem ex metallis ad exemplum naturalium harum rerum fabricata sunt organa, quæ flata liquidum & acutum ederent sonum. Cujusmodi tubas jam tempore Moſis cognitæ & in uſu fuiſſe, magnamque militantiſſis præſtituiſſe utilitatem, ex ſacris Judæorum monumentis colligi poteſt (k). *Tympna* quoque hiſ temporibus uſitata fuiſſe, ex iſdem conſtat, ſed magis ad domeſticos quam bellicos uſus adhibita, indeque etiam a feminis tractata (l). In ludis præterea & ſolemnibus mulicæ cum ſaltatione conjunctæ, haud ſecus ac apud barbaras hodieque gentes, frequentiſſimus erat uſus (m).

§. 9.

Uſu ſic & exercitatione, exquisita quadam arte nondum cognita, aut nativam indolem ſequentes magiſtram, aut viros hac in re præclaros imitantes, mulicam uſque eo tractarunt antiquiſſimi homines, quoad aliquis ingeniî acumine ornatiores voces designare notis inſtitueret. Ubinam & a quo hoc primum factum ſit, ea de re auctores veteres mirum in modum tacent. Verum tamen, cum omnium gentium antiquarum Græci maxime huic arti perficiendæ operam dederint, hoc quoque inventum illis eſſe tribuendum non temere exiſtimamus. Quantum de antiquarum mulica gentium innotescit, literis ad cantum exprimendum vel deſcribendum uſi ſunt, quæ pro diverſo, quo ponerentur, modo ac ordine, ſuam quæque diverſam haberent vim (n). Initio pauca hæc ſigna ſimplicemque eorum fuiſſe uſum, dubio caret; perfectiore autem reddi-

(k) NUM. X. v. 2 ſqq. cfr JUDIC. VII. v. 16 ſqq.

(l) EXOD. XV. 2. cfr. ROSENTH. Schol. in Vet. T. Tom. I. p. 452.

(m) GOGUET T. II. L. VI. p. 337. cfr ISBLIN *Ueber die Geſch. der Menſchh.* 2 B. 12 Hauptſt. 3 B. 14 Hauptſt.

(n) Vid. ROUSSEAU *Diſt. de Muſ.* ſub NOTES. cfr. MONTFAUCON *Palæogr.* Gr. pag. 356.

reddita arte usque ad 1620 diversis notis opus habebant musicis. Quæ res adeo arduam difficilemque hanc effecit artem, ut duobus immo tribus annis ad rudimenta ejus perdiscenda, indigerent (o). Tandem PYTHAGORAS (cui ARISTOXENUS, solum auris judicium in musicis consulendum contendens, erat adversarius) consonantiam vocum numeris eruere felici instituit successus (p). Ex quo tempore, musica lætiores inducit faciem, continuisque indies aucta incrementis, artis difficillimæ simul & pulcherrimæ nomen ac dignitatem vindicare sibi & tueri cœpit. Quam *Musices* cum ceteris disciplinis communem sortem, acute non minus quam eleganter exponit CICERO, pronuncians: (q) "Omnia fere, quæ sunt conclusa nunc artibus, dispersa & dissipata quondam fuerunt: ut in musicis, numeri & voces, & modi; in geometria, lineamenta, formæ, intervalla, magnitudines, in astrologia, cœli conversio, ortus, obitus, motusque siderum; in grammaticis, poetarum pertractatio, historiarum cognitio, verborum interpretatio, pronuntiandi quidam sonus; in hac denique ipsa ratione dicendi, excogitare, ornare, disponere, meminisse, agere; ignota quondam omnibus & diffusa late videbantur."

(o) Faciliorem quidem, attamen fortasse non omni nomine laudandam ad hoc studium munivit viam GUIDO ARETINUS notarum, quibus hodierni utuntur homines, musicarum auctor. Vid. ROUSSEAU *Dissertation sur la Musique moderne*.

(p) Vid. ROUSSEAU *Diſſ. de Muſ.* cfr *Histoire des Mathematiques*, par MONTUCLA, T. I. p. 124.

(q) *De Oratore*, L. I. C. XLII.

The first part of the paper is devoted to a general
discussion of the problem. It is shown that the
problem is of great importance in the theory of
the differential equations of the second order.
The second part of the paper is devoted to a
detailed study of the problem. It is shown that
the problem is of great importance in the theory
of the differential equations of the second order.
The third part of the paper is devoted to a
detailed study of the problem. It is shown that
the problem is of great importance in the theory
of the differential equations of the second order.
The fourth part of the paper is devoted to a
detailed study of the problem. It is shown that
the problem is of great importance in the theory
of the differential equations of the second order.
The fifth part of the paper is devoted to a
detailed study of the problem. It is shown that
the problem is of great importance in the theory
of the differential equations of the second order.

The sixth part of the paper is devoted to a
detailed study of the problem. It is shown that
the problem is of great importance in the theory
of the differential equations of the second order.
The seventh part of the paper is devoted to a
detailed study of the problem. It is shown that
the problem is of great importance in the theory
of the differential equations of the second order.
The eighth part of the paper is devoted to a
detailed study of the problem. It is shown that
the problem is of great importance in the theory
of the differential equations of the second order.

The ninth part of the paper is devoted to a
detailed study of the problem. It is shown that
the problem is of great importance in the theory
of the differential equations of the second order.
The tenth part of the paper is devoted to a
detailed study of the problem. It is shown that
the problem is of great importance in the theory
of the differential equations of the second order.